

SEM TEX(T)

Studentský časopis Obchodní akademie a Hotelové školy v Turnově

Číslo obsahuje:

Maturity

Aktuality

Něco na léto...

Exkurze

A loučení...

Loučení se školou...

5. číslo, 1. ročník, 31. 5. 2006

10 Kč

Rozloučení se 4tými ročníky

*Kdo v srdcích žije – neumírá...
Fr. Hrubín*

Je naší smutnou povinností s bolestí v srdci Vám oznámit, že po čtyřech až pěti letech těžké, vysilující nemoci se musíme rozloučit s našimi spolužáky, kamarády, partnery či idoly ze 4tých ročníků v roce 2005-06.

Nejvíce nás bude mrzet odhod lidí, kteří pro naši školu hodně znamenali – prezentovali ji a získávali pro ni různá ocenění. Všichni pevně věříme, že jejich odchod k maturitám všem vyjde nebo alespoň většině – nejste blbí, ne? Tato situace je pro nás nemilou zkouškou!

„Bude nás mrzet velice, že nás opustí tyto chytré palice!“

Námi vyvolení jedinci:

Jiří Mlejnek a Jan Fremr z H4B

- oba tito mladí muži pro naši školu velice znamenali! Měli za sebou dlouhou, úspěšnou barmanskou éru, kterou se zaznamenali na stěně slávy. Jejich život byl krátký, avšak velmi přínosný. Jejich účasti na soutěžích nám přinesli spoustu ocenění, ale i dobré jméno naší školy. Jejich odchod neseme všichni velmi těžce a bude se nám po nich velice stýskat

Dále se loučíme s:

H4A

1. Bursová Kateřina
2. Farkašová Kristýna
3. Farský Radim
4. Fictum Roman
5. Folprecht Michal
6. Hlavsová Markéta
7. Jírová Zuzana
8. Junková Markéta
9. Kiss Otto
10. Kučerová Zuzana
11. Makovec Marek
12. Maryšková Marie
13. Mrázková Libuše Liliana
14. Pálová Nikola
15. Pavlasová Martina
16. Plátková Barbora
17. Novotná Zuzana
18. Procházková Alena
19. Sedláková Zuzana
20. Schleichertová Marcela
21. Štíbrová Karolína
22. Vilhanová Lucie
23. Vondráčková Šárka
24. Zderadička Ondřej
25. Máslová Petra
26. Šulcová Lucie
27. Kolátorová Zuzana
28. Matocha David

H4B

1. Cejnarová Veronika
2. Coufalová Martina
3. Duřková Adéla
4. Dušková Markéta
5. Entová Barbora
6. Havlíková Lucie
7. Havlínová Anna
8. Hejduková Klára
9. Hendrychová Marie
10. Jírová Zuzana
11. Kopalová Lenka
12. Košková Zuzana
13. Kurucová Lenka
14. Kounková Marcela
15. Mlejnek Jiří
16. Oulehlová Eva
17. Pecinová Petra
18. Sedlatá Kristýna
19. Spanilá Kateřina
20. Stehno Tomáš
21. Stránský Tomáš
22. Šábrt Michal
23. Šrámek Adam
24. Zálešák Vít
25. Fremr Jan
26. Danihelková Magdaléna
27. Kujan Pavel
28. Christov Aleš
29. Nermuťová Kateřina

A4

1. Brbencová Petra
2. Brožková Petra
3. Buriánková Jana
4. Čidlinská Lucie
5. Čičkán Petr
6. Čičkánová Veronika
7. Dvořánová Kateřina
8. Hanzlová Dana
9. Horníková Michaela
10. Janáčková Jitka
11. Kamenová Alena
12. Kněbl Ondřej
13. Košek Jan
14. Kratochvílová Veronika
15. Lánská Jana
16. Letková Marcela
17. Maršálková Jitka
18. Matějková Veronika
19. Mrázková Helena
20. Najman Radek
21. Ondráková Lucie
22. Palmová Petra
23. Pecoldová Simona
24. Pažoutová Iva
25. Pěničková Hana
26. Rejmontová Šárka
27. Rybová Jana
28. Salibová Marie
29. Soukupová Barbora
30. Vinšová Zuzana
31. Vošvrdová Petra

S našimi drahými zesnulými se naposledy rozloučíme v pátek 2. a 9. června 2006 v aule školy.

Jménem pozůstalých: redakce časopisu Semtex(t)

Odpočívejte v pokoji!

Rozhovor s Mgr. Otakarem Špetlíkem

Datum narození: 2. 7. 1954, ve znamení Raka

Bydliště: Turnov, Bukovina – samota, okolo jsou jenom chalupáři

Děti: dva synové - první pracuje jako mistr světél ve Švandově divadle v Praze, druhý studuje VOŠ arboretistickou (nauka o parkových stromech), nyní je na roční stáži v USA ve Philadelphii, 23 let

1) Jak dlouho jste ředitelem na OAHŠ?

Ředitelem státní školy jsem se stal 1. 12. 1990, pak byla dva roky soukromou školou a od 1. 7. 1994 je opět státní. Já jsem celou tu dobu ředitelem (kontinuálně).

2) Jaké předměty učíte?

Učím pouze nauku o výživě.

3) Jste hrdý na studenty OAHŠ?

Rozhodně ano, díky jejich reprezentaci na soutěžích, chování na praxi a jejich uplatnění po opuštění školy máme dobré renomé.

4) Jak se Vám spolupracuje se zaměstnanci školy?

Máme okolo šedesáti zaměstnanců, z toho asi čtyřicet pedagogických. Spolupráce je poměrně dobrá, samozřejmě ale záleží na různých lidech, s někým vycházím dobře, s někým je to horší. Ale na naší dobré komunikaci a spolupráci závisí úroveň školy, která je výborná, z čehož vyplývá, že celková spolupráce je dobrá.

5) Chystáte nějaké změny do příštího roku?

Ano, samozřejmě. Byli jsme vybráni jako jedna ze tří škol na testování nového školského zákona v programu Pilot S. Týká se to nové formy vyučování, jiná skladba předmětů a samozřejmě nové maturity. Takže příští prváci budou takoví pokusní králíci.

6) Baví Vás ještě Vaše práce?

Baví, jinak bych ji nemohl dělat.

7) Mezi studenty se povídá, že učební praxe v druhém ročníku není moc dobrá, protože většina učitelů nebere ohled na to, že jsme byli na praxi, a nenechává čas na doplnění. Jaký na to máte názor?

Učitelé samozřejmě musí respektovat, že studenti si musí praxi odpracovat a dát jim dostatečný čas na doplnění látky a její doučení. Jinak jsme vyzkoušeli tři druhy praxí a tahle se osvědčila nejvíce. Je možnost, že by studenti chodili pouze jeden den v týdnu, ale to je neefektivní. Nebo by mohla jet celá třída na čtrnáct dní, ale to se pak přeruší výuka a učitelé nestihnou naučit celou látku. A poslední možnost je ta, kterou právě teď využíváme, a to je ježdění po čtveřicích a střídání po týdnu.

8) Byla kuřárna zrušena kvůli nepořádku, nebo proto, že tam chodili i nezletilí studenti?

Hlavním důvodem byl nepořádek, ale i kdybych to neudělal tenkrát, musel bych to udělat nyní, kvůli novému zákonu, dle kterého je zakázáno kouřit v areálu školy. Platí to pro studenty, učitele i cizí osoby.

9) Jak je to s piercingy? Studenti si stěžují, že to někteří nosí a nemají za to postihy.

Od jedné slečny ze třetího ročníku jsme se dozvěděli, že mezi piercingy patří i náušnice, které my tolerujeme, a proto musíme upravit dodatek školního řádu o vzhledu studentů. Jinak školní řád jsme připravovali s profesionální vizážistkou, která připravuje pracovní řády pro firmy a instituce, pro které my připravujeme vás, jako jejich budoucí zaměstnance, tzn. banky, hotely apod.

10) Těšíte se na prázdniny? A co budete dělat?

Na prázdniny se rozhodně těším, až si odpočinu. Vždy jsem se těšil na konec školního roku, ale teď se těším hlavně až skončí volby, protože se angažuji ve volební kampani jedné strany, což je časově náročné.

Co budu dělat? Rekonstruujeme dům, takže hodně manuální práce. A pak vyrazíme se ženou s autem někam na cesty po ČR a pak také někam do zahraničí - buď na Slovensko a do Maďarska, nebo opět do Itálie - ještě přesně nevíme.

11) Máte nějaké domácí zvířata?

Máme psa, jednoho starého kocoura a mladou kočku, která má teď čerstvě dvě koťata.

12) Co děláte ve volném čase? Pokud Vám nějaký zbývá.

Moc ho nemám, ale pravidelně každou sobotu chodím hrát bowling. Pak se rád sejdu s kamarády v hospůdce nebo u táboráku a mám rád aktivní odpočinek na zahrádě, u bazény apod.

13) Jaký máte názor na náš školní časopis? A proč byste doporučil studentům, aby ho četli?

Jsem moc rád, že ten časopis děláte a hlavně jsem vděčný paní Flégrové, která vás k tomu vede a dohlíží nad vámi. Udrželi jste rekord, jelikož jste vydali zatím nejvíce čísel oproti předšlým, kteří se o časopis pokoušeli.

Proč by ho měli číst? Protože se dozvědí, co se ve škole děje, z rozhovorů zjistí něco o učitelích a přečtou si zajímavou vlastní tvorbu svých spolužáků.

• Iva Andrejsová, Kristýna Školníková

Petr Koliáš: Bratři V.**Příběhy lidí, nekončí většinou dobře, šťastně, ani hezky, temnota obepíná svět stejně jako světlo.**

...Po hodině se všichni tři zvedli a vyšli ven. Taťána se odebrala do druhého patra a chlapi šli na večeři. Když si brali příbor, Vemtov se po líci skoulela slza a pravil: „Já to takhle nemůžu nechat, co když jí ublíží?“ Pro se pevně podíval na bratra a pravil: „A co chceš dělat? Zabít Hlavatého?“ Při těch slovech se po obou chlapcích podívalo na pět párů zlých očí. „Ztiš alespoň hlas, bratříčku, víš jak to tu chodí.“ napomenul Vemt Proa. „Myslím, že bysme něco měli podniknout.“ Pro se na něj se zděšením v očích podíval a pravil: „Zabije nás.“ Vemt se na něj podíval a zašeptal: „Ale bratříčku, život jen bolí, alespoň tím pomůžem Taťáně.“ Pro se na něj usmál a kývnul na souhlas. Vemt se začal bavít s Veselou, která vydávala večeře a Pro jí sebral dva nože. Večeře pak nechali večeřemi a šli do druhého patra.

„Vemte, já se bojím, co když po životě fakt nic není.“ „Neboj, je to jedno.“ pravil Vemt a přijal od Proa nůž. Vyšli do druhého patra a zahrnuli do kumbálku. Odhrnuli ručníky, otevřeli dveře a vešli do chodbičky. Srdce jim bila divokým rytmem, hodlala jim asi každou chvíli vyskočit z hrudi. Hlava se motala a myšlenky se točily kolem smrti a slibu ochrany, který dali Taťáně. Došli až k místnosti, ze které se ozýval tlumený vzlykot. Oba bratři se opřeli o zed' a snažili si urovnat myšlenky v hlavě. Nešlo to, čekali asi pět minut, pak se na sebe dlouze podívali a přikývli.

„Tak bratře, konec je tu. Snad..., ale to je jedno. Ted'!“ Pro vzal za dveře a vpadl do místnosti, jeho věrný druh mu stál po boku. Náhle oba zcepeněli. Stáli v temné místnosti, ale ne tak temné, aby neviděli toho slizáka, jak se pod dekou vrtí na něčem, co bylo pod ním. Pro i Vemt doufali, že to není Taťána. Vše se pak seběhlo během pár sekund. Taťána celá usazená zvedla hlavu a podívala se přes rameno Hlavatého. Hlavatý se v tu ránu vymrštil z postele a Pro si všimnul pout, kterými byla nahá Taťána připoutána k posteli. Zavalila ho vlna smutku, nemohl se hnout, nemohl nic. Ta chvílka váhání stačila Hlavatému, aby Proa shodil a nůž odhodil z Proova dosahu. Vemt se pádem svého bratra probral ze zhnusení a skočil po Hlavatém, který k němu stál zády. Nůž svištěl vzduchem a přesně strefil cíl. Hlavatý se s příšerným zavřeštěním svalil na zem. Nůž mu trčel ze zad jako vztyčený prst prorokující horší časy. Taťána se posadila. Vemt k ní přišel a něžně ji zahalil peřinou. Taťána se na něj vděčně, až zamilovaně podívala a pravila: „Jste, jste, mí zázraci. Jste mí ochránci. Nemůžu vám dát nic. Asi vás ted' zabije, pokud není mrtvej.“ Vemt posmutněl: „Nedokázal sem ho zabít, je živěj, bod sem ho jen do ramene.“ Pak vstal a probral Proa. Pro vzal klíče a odemkl Taťánu. Ta se rychle oblékla a posadila se s chlapi. Všichni zírali na Hlavatého a přemýšleli. Pro pak pravil: „Běž, Taťáno, my jsme prokletí.“ Taťána se však ohradila: „Ne, zůstanu tu s vámi.“ Vemt se přidal: „Běž, nás už čeká jen smrt.“ Taťána se rozplakala, dala každému pusku, dlouze se k němu přitulila a pak pomalu odešla.

„Tak, bratře, ted' už to máme jasný, nemůžem si to rozmyslet. Mám strach.“ pravil Vemt „Víš, bratříčku, strach už není nic neobvyklého, jen co sme se narodili, už sme asi byli odsouzený. Mám ten pocit.“ „Co vlastně máme, jen tyhle vyřezané pistole, a jeden druhýho. Zatímco Petr je víc než my, je silnější, chytřejší a oblíbenější, chtěl bych být on.“ „Až ted'

umřem, tak vlastně nebude nic. Ale pak teda nezáleží na ničem, co sme tu udělali, nebo jak dlouho sme tu byli, ani to, jak sme tu žili. Bude jen tma.“ „Nerozumím ti, bratříčku.“ „To nevdá. Ale máš pravdu, máme jen jeden druhýho.“ Pak už mlčeli.

Hlavatý se po chvíli probral. Vyndal si nůž ze zad a potácel se proti bratrům. Pro vytáhl svou dřevěnou zbraň a víc než kdy jindy si přál, aby z ní vyšel výstřel. Nic. Hlavatý se pořád blížil. Pro i Vemt zavřeli oči a čekali na osudnou ránu. Ta však nepřišla. Jen cinknutí chladného kovu o kámen. To jak Hlavatý upustil nůž a odpotácel se z místnosti, kterou zamknul. Ticho a tma.

Možná to zavání až přílišnou jednotvárností, ale ta pro naše dva hrdiny byla to nejhorší. Kolik z dětí místo mateřské lásky dostane pěstí, víc než si myslíte. To, co se nyní chystalo, bylo něco, co většině lidí zpřeráží i poslední příčky hodnot na jejich „precizním“ žebříčku. To, jak utíkal čas před trestem, si dovede každý představit, nepopisoval bych to už poprvé. Strach ze smrti, děs z nadcházejících chvil. Proč to prodlužovat?

Hlavatý se objevil s obvázaným ramenem ale bez pout. Náhle se Pro zděsil. Jediná pouta byla na posteli. „Tak, pánové, dostáváte šestý stupeň. Škoda, rád bych vás zabil, ale Veselá se za vás přimluvila a jelikož jste mi to s tou děvkou překazili, smlsnu si alespoň na vás.“ Vemt pochopil to, co jeho bratr, ale i tak začal myslet na Taťánu a začal nesrozumitelně drmolit: „Není to žádná děvka.“ „Cože, cože, že chceš jít první, tak dobře! A ty, malej prevíte, dobře čum, co tě čeká.“ Pak se Hlavatý rozesmál. A tak se v myslích chlapců znovu rozhostil stín. Hlavatý dotáhl Vemta na postel, serval z něj šaty a znásilnil ho, po něm i jeho bratra. Pak se oblékl a odešel. Bratry opět zamknul. „Tak, bratře, myslím, že by bylo lepší, kdyby nás zabil.“ řekl Vemt. „Ne, to ne, Taťána ještě bude potřebovat své strážné anděly.“ odporoval mu Proe. „Máš pravdu. Ale takhle to už dál nejde.“

Ale ono to dál šlo. Šlo to ještě tři roky. A Hlavatý jim rád dával tresty, kdykoli to jen šlo, hledal sebemenší záminku, ale šestý stupeň už nikdy nedostali. Ale to nejhorší se jim přece už stalo, ztratili veškerou sebeúctu, byli ponižováni, věčně trestáni a smrt by byla vysvobozením, tak co by se mohlo stát? Už jistě nic a nebo ano?

Bratři dodržovali dohodnuté termíny a pravidelně se scházeli s Taťánou v Klubu. Na hrozně už skoro zapomínali a přijali to za životní normu. Seděli na schodech tak jako obvykle. Tiše přemýšleli a hleděli do tmy před sebou. Náhle se velice pomalu otevřely dveře. Vešla Taťána a přivítala chlapce. Sedli si do zadní místnosti a začali si vyprávět zážitky ze dne. Bavili se dobře. Pro popisoval zajímavou příhodu, jak do něj Sádelnatec bušil za to, že se mu ztratily jeho oblíbené kremrole a když si vzpomněl, že je snědl, tak mu pro jistotu fláknul ještě jednu, aby se neřeklo. Taťána se zasmála a pak na chvíli odmlčela, jakoby chtěla říct nějaké velké tajemství. Po promlčené chvíli slavnostně oznámila: „Řekla jsem jedné holce, Pavlíně, o našem klubu. Vás jsem, bohužel, zatím nezminila. Moc by se k nám chtěla přidat, mohli bychom pak lépe vzdorovat Hlavatému. Já vás samozřejmě představím.“ Proe se usmál a zeptal se: „A dá se tý Pavlíně věřit?“ „Jasně, je to moje nejlepší kámoška, už odmalička jsem s ní vyrůstala.“ Vemt se zakřenil a přehodil na jinou kolej: „Že tys jí o nás neřekla ze žárlivosti.“ Taťána se zasmála a přitakala. „Takže přijde v osm.“ nechtěla odbočit Taťána. Vemt se podíval na starý sotva fungující budík v rohu místnosti a pravil: „To je za dvacet minut.“ Taťána pokrčila rameny a konečně nadhodila jiné téma. Pak už si jen povídali o nesmyslech.

Budík ukazoval čtvrt na devět, když se dvířka otevřela a ozval se dívčí hlas: „Taťáno, jsi tam?“ Taťána tiše odpověděla: „Jsem tady, kde ses tak flákala?“ dívka pohotově odpověděla: „Zdržel mě ten debil Hlavatej.“ Taťána se zasmála a pozvala přítelkyni dovnitř: „Tak dělej, pod' sem.“ „Pod' nahoru ty, ty čubko.“ Náhle Taťaně přelétl přes obličej poděšený výraz. Ten, kdo odpověděl, byl Dr. Hlavatý. Taťána pohotově upozornila chlapce, aby nic nedělali. Nasadila smutný výraz a šla nahoru. Chlapci nepromluvíli. Po chvíli zaslechli, jak Hlavatý říká: „To čumíš, co, děvko? Tohle malý spiknutíčko ti vydělalo na jednosměrné lístky vocaď. A tvoji kamarádka zahrnu bodama. Bude teď moct konkurovat i Pet...“ Víc už chlapci nezaslechli, jelikož Hlavatý zabouchl poklop.

V místnosti se rozhostilo ticho. Chlapci si netroufli říct nic, a to až do doby, než budík cvaknul a ukázal jedenáct hodin. Pak chlapci vyšli ven ze svého doupěte a šli na pokoj. Petr je ani nezbil, že přišli pozdě. Seděl teď u stolu a rozebíral cosi s přáteli a když je zpozoroval, spustil: „Hele, špekouni, jestli víte, co je novýho? Jedna holka to má za sebou, řekla mi to Velká Hlava. Našli ji v jejím doupěti a vyšťourali ji jako krysu. Ta holka, co ji napráskala, dostala spoustu bodů, asi s ní začnu chodit.“ Oběma chlapcům přelétl přes záda mráz, ale museli to potlačit, nesměli hnout brvou, aby se neprozradili. Šli si rychle lehnout a doufali, že spánek jim vyžene zlé myšlenky z hlavy.

Ráno se probudili s celkem svěžím pocitem, ten však drtivá skutečnost roztrhala jako nepotřebnou smlouvu. Jediná dívka, kterou měli kdy rádi, je teď asi mrtvá, a to vše jen pro jejich zbabělost. Tohle se už nesmí opakovat. Nikdy. Pro vstal a podíval se na sebe do zrcadla, měl opuchlé oči a vůbec nevypadal dobře. Když se podíval na svého bratra, zjistil, že on je na tom stejně. Přišla snídaně a po ní jako obvykle různé hry. Ani jeden z našich hrdinů se nemohl přestat soustředit na myšlenku, která se jim neustále vracela, totiž jestli by se tohle všechno stalo, kdyby tenkrát Hlavatého zabili. Z jejich bloumání je vytrhl až Hlavatý, který řekl: „Tak jsme si to dneska perfektně užili...“ A Vemt se jen v duchu usklíbil a sám pro sebe si řekl: „To víš, že jo, idiote, toto bylo památné odpoledne.“

Utekly takhle dva týdny a chlapci se neustále utápěli v potlačovaném smutku, který se v nich hromadil, jako se hromadí láva v sopece. A jak už to u sopek bývá, občas nějaké bouchnou. Ale nepředbíhejme. Takže utekly dva týdny a bratři šli po chodbě. Náhle si jeden z nich povšiml Petrova gangu, který stál opodál a cosi si nadšeně šuškal. Z jejich středu se ozýval zvuk trhaného papíru. Proe i Vemt počkali, než odešli a pak šli na místo, kde před chvílí stál Petr a jeho nohsledi. Vemt se shýbl a sebral stránku ležící na zemi vedle roztrhané knihy. Na zbytku strany stálo: „...a tak vstal a v posledním přívalu sil zařval na svého protivníka. Jeho hlas rozezvučel hory a v očích jeho soka se na chvíli mihnul náznak strachu. Lord povstal a opíraje se o svůj meč vykročil vratkým krokem ke zrádci. Mladý princ však překypoval silami, a tak mu další boj nedělal velké problémy. Pár mistrně vedených ran a jeho učitel padl. Tak tento svět opustil poslední rytíř, pro něhož čest nebyla jen slovo...“

Vemtovi i Proemu se náhle velice hodily hodiny čtení, které jim, a ještě pěti dalším dětem, Hlavatý dával každý den a o kterých si mysleli, že jim nikdy k ničemu nebudou. Vemt i Pro tento list četli několikrát. Oběma se myšlenka rytíře velice líbila, přestože o něm nikdy neslyšeli, domysleli si, že to bude ten muž v nablyštěné zbroji, který byl na té samé stránce pod

textem. Mnohokrát si poté hrávali na rytíře a zrádného prince, kterého až nápadně často nazývali jmény, které měli přídomek Hlava. Tato stránka jim byla pomocníkem v těžkých chvílích během dalšího půl roku. Plánovali si, že až jim bude osmnáct, stanou se rytíři a zabijí zrádného prince Hlavatého. Další hloupý sen...

Přišel den, kdy se Hlavatý přišoural do společenské místnosti a ohlásil dětem: „Tak, děti, je tu kontrola z místního úřadu, chovejte se slušně, položí vám jen pár otázek a hned zase půjdou.“ Jeho projev najednou překypoval láskou a dobromyslností, jakou bratři doteď nezažili. Do místnosti vešli tři zachmuření starší pánové a vyhnali Hlavatého. Jeden z nich se pak posadil do kruhu dětí, pousmál se a začal se vyptávat: „Tak, kdo se mi chce s něčím svěřit, co tady špatně funguje. No tak. Nikdo? Hmm, tak dobře, půjdeme s vámi vedle, aby vás vaši kamarádi neslyšeli, bude to tak pro vás asi jednodušší.“ Pro se podíval na Vemta a oba se svorně přihlásili. „Tak nevím, koho mám vybrat dřív.“ Vemt ho přerušil rychlým: „Půjdeme oba.“

Pánové si je vzali do vedlejší místnosti a nabídli jim dvě židle a sami se posadili na zem. Všichni tři se na ně podívali a nejstarší se usmál a pravil: „No, tak čekáme.“ Pro se ujal slova: „Není tu v pořádku nic.“ Slova se valila z Proa jako z protržené hráze. „Jen sme sem přijeli, tak... (po půl hodině vyprávění) ...a pak ste přišli.“ Vemt celou dobu jeho vyprávění poctivě přikyvoval, místy doplňoval, jen u Taťány mu selhal hlas smutkem, jelikož i teď to byla až příliš pálivá jizva. Nejstarší z pánů vstal a podíval se na ostatní, kteří vypadali stejně zkroušeně jako on. Jeden pán se na ně podíval a pravil: „Zrovna Vám sem to nepřál, ale teď musíme splnit svou povinnost, to od čeho tu jsme, když je něco špatně, musíme to vyřídit.“ Páni vstali a vzali sebou Proa a Vemta. Pro se usmál a potichu řekl bráchovi: „Tak vidíš, brácha, na světě je spravedlnost.“ Vyšli ven z komnaty a jeden z pánů se zeptal dětí: „Ještě někdo?“ Nikdo se neozval. Pro si v duchu odplivl a pomyslel si: „Stádo.“ „Tak teď pojďte s námi, Pro a Vemte, teď musíme za Hlavatým. Teda pokud je pravda, co jste nám řekli. Nedělali jste si z nás srandu, že ne?“ Pro odpřisáhl, že ne a šel poslušně za těmi spásnými pány až k pracovně Hlavatého. Páni zaklepalí a otevřeli si.

Pro a Vemt vešli do pracovny a stoupli si před pány, aby bylo vidět, že to oni ho přišli zlikvidovat. Hlavatý se otočil a promluvil. V jeho hlase už nebyla žádná laskavost: „Žalovali?“ Jeden z pánů tiše pravil: „Jo, ale...“ Hlavatý se rozkazovačným tónem ptal dál: „A kolik toho řekli?“ Jiný muž se ujal slova: „Vše, úplně vše.“ Náhle to Proemu došlo: „Vy ste tady jen, aby ste nás napráskali, to je, to je...“ nenacházel v tu chvíli pro tu zradu správná slova. „Ale vždyť jste říkali, že musíme splnit svoji povinnost, to od čeho tu jste, že když je něco špatně, musíme to vyřídit.“ Jeden z mužů se na něj přikře podíval a pravil: „Jsmo tady toho kámoši a vobčas sem takhle skáknem. A nekecali sme. Úkol sme splnili, bonzáky sme udali a o tom, že ste bonzáci, sme se přesvědčili, když sme se vás ptali, jestli náhodou nekecáte. Od toho tu sme. A to co bylo špatně, sme vyřídili. Zkus si ještě někdy bonzovat.“ Při tomto jadrném proslovu spadl jednomu ze zrádců knír. Děsivá pravda se otiskla chlapcům do tváře. Byli jen nalíčení a přišli sem, aby je dohodili. „Hele, my už jdeme. Zas někdy u Krocana jo? Nezapomeň, že život není jen work, jo?“ S tím odešli ti páni z pracovny. Nejstarší z nich se na ně ještě omluvně podíval a zavřel dveře. Vemtovi někoho hrozně připomínal...

Shrnutí školního roku 2005/2006

Tento školní rok byl pro mě i pro mé spolužáky nezapomenutelný, ohledně jako každý jiný. Shrnu ho pro Vás z mého pohledu, tedy žáka druhého ročníku.

Jako každý rok jsme se skoro všichni sešli v září ve škole, ačkoliv nějací žáci nezvládli reparát nebo k němu nebyli připuštěni. Náš školní rok začal rozdělením žáků buď na gastronomu a nebo na studenty cestovního ruchu. Po tomto rozdělení nás čekal příjemný zážitek a hlavně zpestření školního roku na týdenním ekologickém kurzu, který se konal v Krkonoších. I když jsme tam měli velkou zimu, tak jsme se krásně bavili.

Po návratu zpět do školy na nás čekalo sice pár dnů bez školy z důvodu prázdnin, ale stejně jsme se museli všichni začít učit, abychom neměli problémy jak v pololetí, tak na konci školního roku. Když tak o tom přemýšlím, tak někteří žáci na to stejně „kašlali“. Ale abych nepřeskakoval a nepředbíhal, tak následovalo velice krásné období, a to byly Vánoce. Tyto prázdniny jsou mezi námi, studenty, velice oblíbené z důvodu sladkého cukroví, odpočinku od školy a hlavně dárků, které dostáváme na Štědrý den. Potom následuje ještě Silvestr, což znamená popíjení alkoholu v nemalé míře na chalupách se spolužáky a kamarády. Ještě, že druhý den je volno a nemusí se do školy.

Bohužel, když tyto krásné svátky skončily, nastala doba písemek, protože se blížilo pololetní vysvědčení. Čas je neúprosný a tudíž písemkám nikdo neutek a jestli utek, tak ho čekala neklasifikace.

Po „pololetkách“ jsme měli všichni oddech od zkoušení, ale bohužel ne na dlouho. Jako vždy se začínalo sice nanovo se známkami a ze začátku se někteří neučili a říkali si, že mají času dost, a že to pak doženou. Ale to se pak bohužel někdy nepodaří.

Následovaly Velikonoce, které jsou zpestřením období mezi pololetím a koncem školního roku. Tento svátek slavíme taky v opojení alkoholu a hlavně povolením „zmlátit“ dívky. Po těchto svátcích už ale nebylo mnoho času na nahnání dobrých známek, ačkoliv nám to učitelky a učitelé říkali. My máme stejně svoji hlavu a hlavně si myslíme, že my máme pravdu. No jo, a pak to dopadá, jako každý rok, že se všechny známky honí, jak se dá.

Tento školní rok byl svým způsobem výjimečný, stalo se hodně nového a užitečného, co nám pomůže dále v životě, ale stalo se taky spousta věcí, na které se nerado vzpomíná. Každý má tyto pocity jiné, ale myslím si, že kdybych se někoho zeptal, tak mi odpoví, že tento školní rok byl v něčem dobrý a v něčem špatný.

• Michal Híře, Jiří Kraus

Jak jsem přinesla špatné vysvědčení

Nu, dobrá. Hned na začátek musím přiznat, že tento rok jsem opravdu příliš často naši školu nenavštěvovala. Dny, kdy jsem se přece jenom mezi svými spolužáky objevila, jsem však trávila tak záslužnou činností, jako byl například spánek nebo četba knížky, vypůjčené z máminy červené knihovny na záchodě. Ale což. I tak jsem byla se svými výkony, „zprůměrovanými“ na čistou pětku, docela spokojená. Staré známé pořekadlo: „I na pětku musíš něco umět!“, mě ujišťovalo v tom, že tak špatně na tom ještě nejsem.

Učitelé si ovšem mysleli něco jiného. V časech, kdy mě náhodou na svých hodinách potkali, mi otloukali o hlavu mé trochu slabší výkony. Já jsem se ale hrdě bránila, a tak jsem většinou končila v křesle u paní ředitelky Ječné, kterou její jméno opravdu ctílo. Ano, zprvu se na mě snažila udělat dojem svým hlasem, ale když zjistila, že to není nic platné, musela jsem za trest razítkovat obálky. Oháněla jsem se sice zákony, že dětská práce je u nás zakázána, ale když otevřela skříň, ve které měla uložené důtky, raději jsem se sklonila nad obálky a pokračovala.

Jó, to byly ještě krásné chvíle. Teď jsem si to ovšem šinula domů s vysvědčením v ruce a nebyla jsem si ani trochu jistá tím, zda maminka pochopí, že mládí se přece musí vyřádit. A kde jinde se najde příhodnější místo, než je škola? Napadlo mě, že bych mohla vysvědčení ztratit, ale k mému štěstí by ho stejně na dně popelnice našla ředitelka Ječná. Ani nevím jak, náhle jsem se ocitla před domovními dveřmi. Otevřel tatínek. Pravda, jeho úsměv mě docela zaskočil, nebývalo totiž zvykem vidět tatínka s úsměvem na tváři, ale i tak jsem zůstala ve střehu.

Vykočila jsem směrem do kuchyně. Pohled do středu místnosti mě omráčil. Na mojí židli seděla ředitelka Ječná, vedle ní moje maminka a na třetí židli ležely důtky. Polilo mě horko. Provinile jsem sklonila oči k zemi a v tom to začalo. Pranýřována mnohdy dokonce sprostými úslovími jsem tam stála a čekala. Maminka se časem uklidnila, ale když to Ječná uviděla, pustila se do mě za obě. Je zle. Množství příkazů a zákazů bych ještě unesla, ale celoprázdninové denní doučování u Ječné mne dorazilo. Ještě hodnou chvíli po odchodu Ječné a jejích důtek jsem v kuchyni přemýšlela, zde se příštího ročníku dožiji či ne. Usoudila jsem, že nejspíš ano. A měla jsem pravdu.

Po tom příšerném utrpení nyní sedím ve školní lavici přímo u učitelského stolu. Od cesty do školy mě neodradí ani zápal plic, jsem třídní donašeč, prospívám s vyznamenáním a razítkování obálek neberu jako trest nýbrž odměnu, kterou provádím každé odpoledne s radostí.

• Pavla Kohoutková

Ročníkové zkoušky

„Ročníkovky“ už klepou na dveře a každý student z druhého ročníku je jistě nervózní z toho, co nás všechny čeká. I já sama jsem si až donedávna nedělala hlavu z těchto zkoušek. "Vždyť to nic není.." říkala jsem si. Ale stres a strach na mě pomalu doléhá. Už jenom sepsání několikastránkové práce nám zabralo mnoho času. Ale co je všechno potřeba pro „ročníkovky“ udělat?

Takže, nejdříve si každá dvojice studentů vylosuje téma. Například: Okolo Třeboně, Den matek, Už jsme prý dospěli a nebo Turín 2006. Poté se rozlosuje kuchyň nebo obsluha. Myslím, že kuchyň je mnohem oblíbenější. Alespoň většina třídy si přála v kuchyni být (a já taky). Po rozlosování je, v případě kuchyně, potřeba vymyslet menu a vše rozepsat do ročníkové práce. V případě obsluhy je potřeba vymyslet nápoje, výzdobu, nějaké to mluvení a rozvržení práce. Možná se to zdá jednoduché, ale věřte mi, že před rodiči to zas taková sranda nebude. Takže doufám, že se vyhneme různým nepříjemným trapasům.

Moje téma, které jsme si s kamarádkou vylosovali, je Turín 2006 a podtéma zimní olympijské hry. Podílíme se na obsluze, kde musíme vymyslet výzdobu slavnostní tabule a nápoje. Nápoje je celkem jednoduché vybrat, protože jich je na světě už mnoho, tak máme celkem na výběr. Ale při naplňování témat je důležité volit správné barvy na výzdobu slavnostní tabule, aby vše ladilo a nebylo moc křiklavé nebo přeplácené. My jsme zvolili ubrusy do barev italské vlajky a různou výzdobu, která nejvíce specifikovala zimní olympijské hry (například olympijské kruhy, hokejky, puky atd.)

Tyto zkoušky vyžadují mnoho zodpovědnosti, přesnosti a přinášejí stres a spěch. Musí se psát ročníkové práce o tom, jak vše v ten náš osudový den budeme provádět, a na nic se nesmí zapomenout. Pro každého tento úkol znamená mnoho stráveného času nad obrazovkami počítače a brouzdání po internetu. Věřím, že každý se těchto zkoušek bojí, ale když už to zvládly jiné ročníky před námi, tak proč zrovna my bychom neměli???

• Zdena Jirsáková, Nikol Bárová

Rozhovor s brankářem

Já nevím jak vy, ale já ani moje kamarádka jsme nevěděly, že naše škola se zúčastnila turnaje v sálovém fotbale. Proto jsem spolu s Andrejkou vyzpovídali brankáře našeho týmu, Vojtu Bočoka (A1). Nejprve jsme ho museli chvíli přemlouvat a když jsme mu pak něco slíbili, tak začal mluvit!!! ☺ Řekla bych, že se pak pěkně rozpovídal a my se toho ještě hodně dozvěděli.

Takže první otázka!

Z jakých tříd byl sestaven náš tým?

- No, tak byli tam kluci z H1A, H1B, A1, A2, A3 a nakonec z H3B

Můžeš nám prosím tě říci, kdo turnaj vyhrál?

- Já si nejsem stoprocentně jistý, ale myslím, že to byla semilská integrovka.

Jak poražení nesli prohru? Nesl bys jí stejně jako poražení?

- Já bych řekl, že to nesli sportovně! Já? Já bych to nesl sportovně, ale pak bych se v kabině rozbřečel! ☺

Jaký máš pocit ze zápasů?

- No, nebylo to nejhorší, ale mohlo to být i lepší!!!

Baví tě fotbal?

- No, kdyby mě nebavil, tak ho hrát nebudu! Samozřejmě, že ano!

Kdyby ti někdo nabídl hrát za nějaký fotbalový klub přijal by jsi nabídku? (pozn. red.: Třeba Barcelona? ☺)

- Asi bych chvíli váhal. Ale asi bych se rozhodl nabídku nepřijmout.

Jaká byla sehraň ve vašem týmu?

- No, dá se říci, že docela dobrá. Musím podotknout, že některé akce byly moc pěkné.

Kdo dával nejvíce gólů?

- Tak to doopravdy nevím! Ale byli jsme rádi za každý gól, který skončil v bráně!

Kde celý turnaj probíhal?

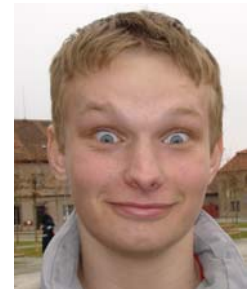
- Turnaj probíhal v tělocvičně turnovské integrované školy.

Kdy turnaj probíhal?

- Už si nevzpomínám!:-) Fakt ne!

Tak moc děkujeme za rozhovor a přejeme hodně vítězství v dalších zápasech. Jen pro přesnost dodáváme, že turnaj se uskutečnil 12. dubna. Naši hoši získali krásné třetí místo, když za sebou nechali pět dalších silných mužstev! Hoši, děkujem!!!

• Aneta Skramuská, Andrea Škopanová

Vojtův výraz, když naši útočí

Obrana zaspala ☺

Gastro Junior Brno Nowaco Cup 2006

Po výkonu v Chrudimi na regionálním kole Gastro Junior 2006 jsem se probíjaval do celostátního kola, které se konalo v Brně, jako každý rok. Než jsem se ale vydal do Brna, čekal mě ještě veliký kus práce, abych byl připraven a měl větší šanci se umístit mezi nejlepšími soutěžícími.

Soutěžil jsem v oboru číšník a můj úkol se skládal ze tří částí: prezentace a otvírání vína, dranzírování kuřete a pohovoru v angličtině. Na celý soutěžní úkol jsem měl 20 minut.

Ve škole jsem se poctivě připravoval, no je sice pravda, že jsem to spíše vzdychky „odemlel“, abych to měl rychle za sebou, což mi také paní učitelka Chvalová pořád vyčítala. Uplynul měsíc a jeli jsme do Brna i s cukrářkou (Pavlou Chvalovou) a její paní učitelkou (paní Špetlíkovou). V úterý, po příjezdu do Brna, jsme se ubytovali a šli na zahájení na brněnské výstaviště. Po ukončení proslovu jsme si losovali, v jakém pořadí půjdeme. Vytáhl jsem číslo 16, což znamenalo, že jdu až ve středu odpoledne. Celý zbytek dne jsme sledovali, jak ostatní soutěží a na jaké jsou úrovni.

Nastal osudný den „D“, což byla středa, a já měl soutěžit. Ráno nás seznámili s pracovištěm a s tím, jak co chodí. Potom se začalo soutěžit a já jsem pozoroval každého, jak mu to jde, a sám jsem byl čím dál tím víc nervózní. Po poledni jsem si už začal připravovat všechny pomůcky a ještě jsme malinko poupravili poslední maličkosti s paní Chvalovou. Když už jsem měl vše připraveno k odstartování mého soutěžního úkolu, dal jsem pokyn porotě, aby mě začali hodnotit. Začal jsem servisem vína. Vše probíhalo tak, jak mělo, ale při závěrečném vytažování se mi přetrhl korek. Pak už to šlo všechno podle plánu a vše se mi podařilo.

Celkově jsem skončil první ve stříbrném pásmu, což znamenalo 13. místo. Velice děkuju paní Chvalové, že to se mnou vydržela!!!

Michal Híře

• Michal Híře

Pavla Chvalová

V oblastním kole, které se konalo 5. ledna v Chrudimi jsem nemohla uvěřit skutečnosti, že postupuji do celostátního kola do Brna. Copak Michal... šoumen a elegán, ale já, která se raději všude držím opodál? Musela jsem se štípnout, jestli se mi to nezdá. Opravdu jsem se nemýlila. Pojedu na tři dny do Brna! Zákony schválnosti začaly fungovat už týden před soutěží. Nejdříve moje veselá chřípka a nakonec se spiklo i počasí.

7. března jsme ve složení paní uč. Špetlíková, Chvalová, Michal a já vyjeli na cestu. Konečně Brno. Asi po hodinovém bloudění (s mapou ☺) jsme objevili pečlivě ukrytý internát, kde bylo zajištěno ubytování. Po patřičném zkrášlení jsme ve dvě hodiny napochodovali do jednoho z pavilonů výstaviště. Netušili jsme, co soutěžících a co všelijakých komisařů ověšených medailkami přijelo na soutěž. Začalo sálodlouhé představování, kde pánové a dámy vstávali a my, soutěžící, jsme jenom tleskali. To nám všem šlo. Když se po dlouhé době všichni řečníci „vykecali“, začala vlastní soutěž. Zírali jsme a smekali klobouk před výkony cukrářů, číšníků a kuchařů.

Další den přišel Míšův i můj čas. Krátce před polednem elegantní Michal dovedně dranzíroval kuře, přidával kuskus a porotě se jenom sbíhaly sliny. Jenom malá chyba mu zabránila v postupu do zlatého pásma.

Já jsem mezitím byla stále v neuvěřitelně tupém klidu. Nerozhodil mě ani pan ředitel, který se přijel podívat, jak soutěžíme. Nechápala jsem ani ostatní soutěžící, kteří se klepali nervozitou, se mnou v té době nepohnul ani buldozer. Pak ale nastalo nějaké cink v mozku a odstartování mých (bohužel) krušných 45 minut mého cukrářského snažení. Hned od začátku jsem horečně přemýšlela, co mám, co nemám, kdo mi uchystal talíře... Při zdobení čokoládou jsem se musela třikrát nadechnout, aby se mi neklepala ruka. Milovaná komise našťastí hodnotila hlavně chuť. A bylo to za mnou.

Po našich zdrcujících výkonech jsme se šli podívat po velkoměstě, něco utratit, a co si budeme nalhávat, také vyzkoušet pár dobrých kaváren. Konečná sláva nás čekala poslední večer v hotelu Voroněž. Michal ve svém oboru a já v cukrářském jsme oba ve stříbrném pásmu a na celkovém třináctém místě. Jo, někdy může být i třináctka šťastné číslo. Po vyhlášení byl přichystán velký „žraut“. Jídlo a (hlavně ☺) víno bylo skvělé. Se spoustou fotek a s plnými pupky jsme se dokulili do auta a zimní noční jízdou jsme uháněli k Turnovu.

Dneska už jenom prohlížím pěkné fotky nás a našich učitelek. Vzpomínky zůstanou! • Pavla Chvalová

Letní nápoje pro dobrou náladu

Tak lidičky prázdniny jsou na dosah, a tak jsme pro Vás vymyslely super letní nápoje, kterým určitě neodoláte.

SLADKÝ SEN

Suroviny:

5 středně velkých jahod
½ banánu
0,2 dcl pomerančového džusu
0,4 cl smetany na šlehání
Cukr podle chuti

Postup:

Jahody očistíme, 1/2 banánu nakrájíme na menší kousky a vše vhodíme do mixéru, přidáme cukr, smetanu a džus, promixujeme. Podáváme v long sklenici.

SVĚŽÍ CHUŤ

Suroviny:

Máta
Hnědý třtinový cukr
Limetka, citron, pomeranč
Sprite(minerálku)na doliti

Postup:

Mátu s cukrem rozdrtíme (přímo ve sklenici-long), přidáme nakrájené ovoce, a dolijeme Sprite

▪ **Monika Myšková a Jitka Špačková H2A**

Slohové maturitní práce

19. dubna si žáci čtvrtých ročníků napsali slohové maturitní práce. I přestože se nejdříve několika stránek textu docela obávali, práce dopadly nad očekávání dobře. Může za to slohová zdatnost maturantů nebo dobrá témata?

Žáci volili ze čtyř témat, jako každý rok:

1. Muž na mateřské dovolené. Naše světlá budoucnost? - úvaha
2. Reality show – je zkaženější soutěžící nebo divák? - úvaha
3. Kuřáci by měli na zdravotní pojištění odvádět více než nekuřáci – mluvený projev na konferenci i kouření
4. Postřehy odjinud – co jsem pochytil(a) na praxi této školy? – esej

Které téma byste si vybrali vy? Podle dotázaných maturantů bylo jednoznačně nejoblíbenější téma reality show.

Maturanty čekají ještě nejobávanější ústní maturitní zkoušky, tak jim držíme palečky, taky nás to jednou čeká!!!

▪ **Sandra Vítová**

Přijímací zkoušky

Jako každý rok se u nás konaly přijímací zkoušky na naši školu, tentokrát ve dnech 24. - 26. 4. Letos uchazeči neprocházeli dlouhým přijímacím řízením sestávajícím z písemné a ústní části; většina si nesla výsledky písemných testů CERMAT již s sebou a čekal je pouze 10minutový pohovor před zhruba 6ti člennou komisí. Nic to neměnilo na skutečnosti, že v tento den naši školu „okupovali“ ztrémovaní „devátáci“.

Dnes už jsme s Luckou skoro na konci „prváku“, a tak víme, jaké to je čekat na výsledky. I s odstupem času si uvědomuji, jak jsme se denně připravovali na zkoušky jak ve škole, tak doma a čekali, co nám dají do testů, jestli to nebude moc těžké a nebo jestli nás nakonec přijmou. Rovněž jsme přemýšleli, co nás bude čekat v prvním ročníku.

A tak nás napadlo vyzpovídat naše budoucí spolužáky. Vyzpovídali jsme 25 studentů, kteří se dostavili na naše přijímací zkoušky a kteří s námi byli ochotni komunikovat. Z toho všeho nám 40% řeklo, že jsou spokojeni s touto školou a že by se sem chtěli dostat. Další druhý největší počet lidí, 16%, nám odpovědělo, že by chtěli studovat cestovní ruch. Zmiňovali se i o tom, že se jim nelíbilo na ZŠ, kterou navštěvovali. Podle jejich názoru pak prý nebylo uspokojující množství středních škol, z kterého by bylo možné vybírat. Naši školu volili díky vzhledu školy, modernímu zařízení a dobré pověsti v okolí. Pro turnovské „devátáky“ představuje naše škola nejbližší a zároveň nejlepší školu v okolí, kde by nemuseli navštěvovat internát.

Určitě se sem dostali jen ti nejlepší, tak jim přejeme, aby se jim splnilo vše, co by chtěli dokázat a co od naší školy očekávají.

▪ **Aneta Havlíčková, Lucie Sklenářová**

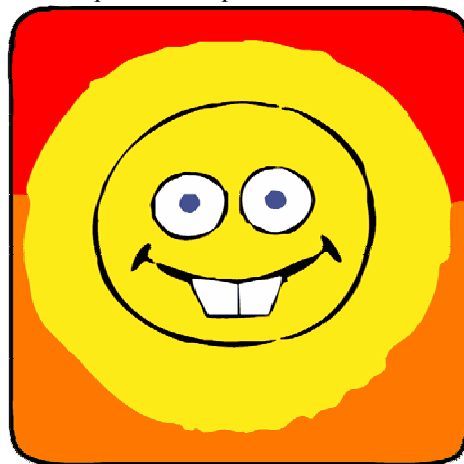
Kam o prázdninách???

Prázdniny se rychle blíží a myslím si, že už každý přemýšlí, co bude provádět o prázdninách a kam se všude podívá. Tak teď mám pro Vás pár nabídek.

Začnu trochu exotikou, protože koho neláká..? Co takhle zaskočit do Tanzanie – velké písčité pláže s průzračně čistou mořskou vodou. Nádherná příroda – například Národní park Serengeti, nebo souostroví Zanzibar. Kdo má radši velkou společnost bude souhlasit s tím že Brazílie – Rio de Janeiro je nejlepší volba. Evergreen – vlnění v rytmu Samby ☺. Připouštím, poněkud finančně náročnější, tak šetřete a já přejdu k trochu levnějším záležitostem.

Asi mnoho z vás zná lépe chorvatské plážičky než třeba Slovenský ráj. Oboje je jistě zajímavé, ale pro odpočinek po těžkém školním roce a obnovu organismu na rok další se více hodí Brač, Hvar, Omiš, Maďarska, Zadar a mnoho dalších téměř českých míst. Pokud ale nechcete denně potkávat „plážové inženýry“, zkuste radši Slovensko - takový poklidný výlet do Tater.

Klid teď přesunu stranou a trošičku vyzdvihnu všemi milované sporty. Ať už je budete zkoušet v Egyptě nebo na české vodě, určitě to bude pořádný zážitek. Egyptem jsem začala záměrně, kromě fascinujících památek tu mají i fascinující podmořský svět, takže zkuste potápění. Další neodolatelné možnosti vyřádění jsou třeba jachting, surfing, windsurfing, paragliding, rafting nebo seskoky padákem, pro výlet v Čechách se hodí třeba vyjížďka na koni a taky mám pro Vás pár prázdninových a předprázdninových akcí.

25.5.-28.5.	Tradice a kultura	Praha
26.5.-28.5.	Mega Tuning Show	Šumperk
26.5.	Paul Van Dyk	Praha, T-mobil Arena
30.5.-1.6.	Výstava incentivní turistiky	Franfurkt n. M.
31.5.	Monkey Business	Praha 2, „u hospůdky Na Hradbách,,
2.6.-4.6.	Czech Bike Fest 2006	Hradec Králové
2.6.-11.6.	Pivní festival	Bratislava
7.6.	Clou	Praha, Retro Music Hall
7.6.	Znouzecnost	Praha, Futurum
9.6.-10.6.	Slavnosti piva	České Budějovice
9.6.	Depache Mode	Varšava, Stadion Legii
13.6.	Guns n' Roses	Praha, Sazka Arena
14.6.	Red Hot Chili Peppers	Praha, Sazka Arena
15.6.-17.6.	The Truck Show	Las Vegas
16.6.	Rolling Stones	Brno, Výstaviště
16.6.-18.6.	Veterán Show	Praha, Výstaviště
16.6.-18.6.	V.Tuning sraz	Milovice
21.6.	Sting	Bratislava
30.6.	PromoReggaeEthnicSession	Žízníkov u ČL
19.7.	Robbie Williams	Budapešť
20.7.	Eric Clapton	Praha, Sazka Arena
21.7.	Osmic Trip Open Air	Teplice
28.7.-30.7.	Benátská noc	Malá Skála
11.8.-13.8.	Honda Sraz	Rakousko
18.8.-20.8.	Summer of Love	Pardubice
18.8.-20.8.	HipHopKemp	Hradec Králové
25.8.-27.8.	Mimoňské války X.	Mimoň, Letiště
2.9.	D.Bill, V.Fixa, Wahnout aj.	Smržovka
3.9.,10.9.,25.9.	Mistrovství ČR Super moto	Vysoké Mýto, Písek, Sosnová
23.9.-24.9.	Výstava psů	Brno
	Mezinárodní hornický veletrh	Santiago de Chile

• Tereza Šilhánová

Mistrovství republiky v grafických předmětech

Tato soutěž se konala již po čtrnácté, tentokrát v Blatné v Jižních Čechách ve dnech 26.-27. dubna. Naše škola se do celostátního kola dostala už po čtvrté.

Aby se žáci mohli zúčastnit, museli projít krajským kolem, které se konalo 3. dubna v Liberci. Naši školu reprezentovali mimo jiné tyto dva studenti: Marcela Letková a Ondřej Dutý, kteří postoupili do celostátního kola.

Studenti musí zvládnout úpravu desetistránkového textu, kde mají za úkol upravit např. styly, tabulky, podbarvení stránky nebo hromadnou korespondenci. V krajském kole na to mají čas 60 minut a v celostátním 90 minut.

Celkově ze všech krajů se v krajských kolech zúčastnilo 149 žáků. Z těch všech se do republikového kola dostalo pouhých 31 žáků, mezi kterými byli i dva naši. Marcela Letková se umístila na krásném 6. místě.

Studenti byli ubytováni na internátu Střední odborné školy v Blatné. Po dobu, kdy měli studenti volno a netrpělivě čekali na

výsledky, byla jim poskytnuta prohlídka zámku Blatné a návštěva místního kina, kde zhlédli film Raříáci.

A dojmy naší Marcely? „Jako doprovod se mnou jela paní Houbová, která mě po celou soutěž podporovala a držela mi pěsti. Soutěž byla velmi dobře organizovaná a moc se mi v Blatné líbilo.

A co na to paní Houbová? „Až na menší nedorozumění jejich výběru v programech jsem byla se soutěží velmi spokojená.“

▪ Aneta Havlíčková

Ještě jeden smutný povzdech

Mateřská láska

Druhou májovou neděli slavíme, teda přesněji naše maminky, svátek Den matek. A tak když jsem přemýšlela, s čím přispět do časopisu, napadl mě přímo tento den.

Kdo asi z vás si na ni vzpomněl? A má tento svátek vůbec smysl? Já jsem přesvědčena, že má, vždyť je to právě ta osoba, která při našem zrodu nejvíce trpěla a i když si to možná nechceme přiznat, která se také skoro nejvíce starala. Ano, jsou i výjimky, ale není jich zas tolik, aspoň doufám.

Teď se to bude spíše týkat „dcerušek“. Sice si teď říkáme, že takové jako naše matky nikdy nebudeme, ale skutečností je, že budeme. Jo, jo, bohužel je to dokázané, že většinou děláme přesně to, co dělá ona, a budeme i reagovat podobně jako ona. Někdy se stává, že když tvoje mamča něco ve svém životě postrádala, tak si to bude snažit vynahradiť na nás. Jako například tento příběh...

Ivana vždy mívala pocit, že jí maminka nemá příliš ráda, že se víc věnuje jejím sourozencům. Byla přesvědčená, že se mohla stát skvělou baletkou, jen kdyby jí matka věnovala v dětství více času, doprovázela ji na hodiny a všemožně podporovala. Když se jí po letech narodila vlastní dcera, zahrnula ji veškerou svou láskou a péčí. Vodila ji na hodiny tance. Byla si absolutně jistá, že se z její dcery stane baletka. Vůbec si nepřipouštěla, že holčička tancování nesnáší. Když později chodila na hodiny bez mámy, začala lhát a místo baletu chodila se spolužáky do kina. A protože Ivana držela svou dceru kvůli tanci, pokud jede o sladkosti, dost zkrátka, tak se holčička při každé příležitosti vrhala na buchty nebo sladké svých spolužáků. Ale i když se to po nějaké době provalilo, Ivana si nikdy nepřipustila svou chybu a dále přenášela své sny na dceru. Dnes již 27letá mladá dáma se stále bojí dát před matkou dort a říci jí, že má přítele. Možná, že své děti bude snažit vést zcela odlišně tak usilovně, způsobí naprosto opačný extrém...

Jsou různé druhy matek...matka LIBERÁRNÍ: téměř nekřičí, neuděluje rozkazy. Výsledek je nezvladatelné dítě, které neví, co je a není špatně.

USTRÁŠENÁ: neustále se bojí. Výsledek? Dítě s příchodem podzimu dostane rýmu, bojí se zvířat a cizích lidí a vyžaduje pozornost.

DOMINANTNÍ: přísná, nekompromisní a neslevuje ze svých požadavků. Výsledek je, že si jí nikdy nezbavíte neustále vám bude organizovat život a vyžadovat si poslušnost.

AMBICÍOZNÍ: vyžaduje dokonalost, vždy ví, co ještě jde zdokonalit, chtějí se realizovat pomocí svých dětí. Výsledek je, že pokud se nevzepřete, tak jste celý život nešťastní.

KAMARÁDKA: přátelská, milá, praštná, prožívá s vámi všechny úspěchy i zklamání. Výsledkem je, že se s ní dá dobře vycházet.

Tak co, připomíná vám to něco? Myslím, že mamky jsou nepostradatelné a jednou ji úplně pochopím. ☺

▪ Kristýna Mertová

Joke

To Chce KLID

Překlad do češtiny z jednoho amerického turistického průvodce – přesně podle originálu.

Česko je nepatrná země, ležící na kontinentu Evropa. Nachází se v prostoru mezi Německem a Ruskem. Kdysi byl tento stát zhruba dvakrát větší, ale v minulém století z něho začaly od východu jednotlivé kusy odpadávat. Je to významný člen světového společenství, i když ne tak významný, jak si myslí. Hraničí s Německem, Rakouskem a pak ještě s jinými státy, které nejsou důležité a kde se špatně nakupuje.

Historie – Česko je velmi stará země s mnoha poklady, jako je Karlův most, Karlovo náměstí, Karlovy Vary a Karlštejn. Na západní civilizaci se podílí pivem

a hokejem. I když si o sobě Češi myslí, že jsou moderní národ, téměř nepoužívají klimatizaci a Američan tam těžko narazí na slušnou mexickou kuchyni. K neustálému roztrpění amerických návštěvníků mluví místní obyvatelé česky, i když je tam mnoho lidí, kteří promluví anglicky, jestliže z toho budou něco mít.

Lidé – Česko má jen tolik obyvatel jako 3 obvody New Yorku: City, Harlem a Brooklyn. Přesto je strašlivě přelidněné, minimálně každých 7 mil tam potkáte vesnici. Z deseti milionů lidí jich 9,5 milionu pije nebo kouří. Všichni Češi řídí auta jako šilenci, jsou posedlí sexem a nemají ponětí o disciplíně. Většina věřících Čechů jsou křesťané, i když byste to podle jejich chování neřekli. V Česku je mnoho komunistů.

Bezpečnost – Všeobecně se Česko považuje za bezpečnou zemi. Návštěvníci si ale musí být vědomi toho, že čas od času Česko někdo přepadne nebo obsadí (Němci nebo Rusové). Češi tradičně kapitulují bez průtahů. Nikdy si tam nesmíte přestat dávat pozor na své peníze.

Původ Čechů je nejasný. Někteří se považují za Slovyany, jiní za potomky Keltů. Pak tam je skupina lidí, kteří mluví úplně jiným jazykem, ale tvrdí o sobě, že jsou Češi. Země také mnohokrát změnila své státní zřízení a jméno. Dnešní Česko si lidé pletou s Čečnou, ale ta je více na východě. Nejznámějšími Čechy byli internacionál DubCzech, Koudysh (tenis), Hashek (hokej) a Hejvl (prezident).

Kurz cukrářské technologie

Dne 4.- 6. dubna se konal cukrářský kurz pro 18 žáků HŠ. Lektorkou byla Víceprezidentka AKC ČR Pavlína BERZSIOVÁ. Samotný kurz byl rozdělen do tří dnů:

První den jsme se věnovali cukrářské terminologii, zásadám pro výrobu moučníků a nakonec jsme upekli dortové korpusy a pláty pro další dny. Už po tomto dni měli někteří „plné kecky“ piškotových korpusů a vanilkového krému.

Další den nás čekalo seznámení s novými trendy a pracovními pomůckami, vyráběli jsme pláty z čokolády s ozdobným dekorem, čokoláda byla všude: na zemi, po stolech na zástěře, triku a v neposlední řadě i na rukách. A poté přišla pařížská šlehačka, plnila naše žaludky, prsty zamazané a pusy od čokoládové pěny.

Odpoledne jsme plnili dorty krémem a připravovali na závěrečné dohotovení.

Poslední den jsme se učili aranžovat povrchy dortů, paní lektorce to šlo velmi dobře, avšak nám bez fantazie a inspirace? Každý se s tím popral, jak jen dovedl. Těsně před závěrečným rautem jsme pokládali moučníky, vyhotovené v průběhu celých tří dnů, na mísy.

Raut byl zahájen proslovem pana ředitele a poděkováním paní Berzsiové. Došlo k předání certifikátů a kurz byl takřka zakončen. Následovala samotná konzumace. Posoudit kvalitu výrobků mohli sami rodinní příslušníci.

A nakonec dva recepty:

Griotkové řezy

Korpus:

160 g cukru krupice, 150 g mouka hladká, 250 g vejce, 20 g kakao, 20 g voda

Máslový krém:

80 g cukru krupice, 300 g mléko, 50 g vanilkový pudink, 300 g máslo, 100 g likér griotka, 20 g třešňová pasta

Dohotovení:

300 g tukové polevy kakaové, barevné zdobení

Na korpus nahřejeme vejce s cukrem na teplotu 40-45 °C. pak šleháme do husté pěny a před došleháním přidáme vodu a poté lehce vmícháme mouku prosetou s kakaem. Rozetřeme na plát. V elektrické troubě pečeme při teplotě 200°C asi 8 minut. Upečený plát rozkrojíme na tři díly, slepujeme máslovým krémem ochuceným pastou. Máslový krém připravíme z vařeného pudinku vyšlehaným do studena a následného zašlehání změkklého másla. Střední plát trenkujeme griotkou. Necháme ztuhnout a poté krájíme na pásy 4, 5 cm široké, omažeme krémem. Potáhneme kakaovou polevou a zbylým krémem ozdobíme.

Pařížské řezy

Korpus:

160 g cukru krupice, 150 g mouka hladká, 250 g vejce, 20 g kakao, 20 g voda

Pařížský krém:

150 g tuk, 100 g kakao, 500 g smetana ke šlehání, 250 g kakaová tuková poleva

Dohotovení:

200 g čokoládová rýže

Korpus dle minulého receptu avšak slepujeme pařížským krémem. Ten připravíme svařením šlehačky s cukrem a kakaem. Nakonec přidáme polevu. Krém vymícháme v hladkou hmotu. Necháme vychladit. Vychlazený krém vyšleháme a používáme k plnění korpusů. Zatuhly sesazený polotovar nakrájíme na pásy 4, 5 cm široké, omažeme krémem, obalíme čokoládovou rýží a zbylým krémem ozdobíme.

▪ Daniel Diessner

Nejlepší praxe na hotelu Harmony

Jako každý druhý ročník, tak i naše třída nebyla ochuzena o zimní učební praxi ve Špindlerově Mlýně na Hotelu Harmony. Na zimní praxi se jezdí vždy ve dvou termínech, každý termín je na týden.

Musíme se přiznat, že když jsme jeli na ten první, obávali jsme se asi jako každý nového prostředí, lidí a taky toho, že se nedomluvíme. Naše němčina není zrovna excelentní!☺

Naše obavy byly však naprosto zbytečné. Hned po příjezdu na nás udělal velice dobrý dojem provozní, pan Brebta. Obě praxe jsme prožili ve velice příjemném prostředí a společnosti našich kolegů v našem případě číšníků, ale i kuchaři byli neskutečně fajn. Nebylo dne, kdy bychom si neužili tolik zábavy a také práce, která nás opravdu bavila. V podstatě jsme pouze debarasovali přebytečný inventář a doplňovali opět na tabla čistý a také připravovali restauraci buď na snídaně nebo na večeře. Někdy se také stalo, že se nestíhalo na barech a někdo z nás byl vyslán na pomoc, tam už jsme mohli také objednávat, tedy vše pochopitelně kromě vyúčtování. Musíme také přiznat, že po prvním termínu se nám zpátky moc nechtělo, jedna z nás to odnesla zánětem na

noze z důvodu nevhodné obuvi, ale na druhém termínu jsme už poskakovali jako laňky mezi hosty. Poprvé je prostě poprvé, kdo to mohl tušit, že? Poštětilo se nám také obsluhovat na rautech, kde jsme také shlédli barmanskou show a módní přehlídku. Jeden drink byl následně pojmenován po jedné z nás. I když jsme někdy pracovali docela dlouho, ani jedné z nás to nevadilo, naopak museli nás vyhánět spát, jsme zkrátka nesmrtelné jak se o nás na hotelu říkává ☺. Už se také těšíme na letní praxi, jedeme totiž na Harmony!!

Někteří z nás nebyli s praxí tolik spokojeni, moc se jim tam nelíbilo a už by se tam nevrátili ale je to taky o tom, že někdo si to tam umí zpříjemnit. Budoucím absolventům praxe vzkazujeme: těšte se do Špindlu, je totiž na co☺!!!

▪ Nikola Sluková, Kamila Prokúpková a Lucie Sklenářová

Zhodnocení praxí H2A

Naše praxe probíhala bezproblémově! Všichni se k nám chovali, jako kdybychom neměli žádné chyby a ve všem nám ochotně pomáhali! JE TO PRAVDA???

Kdyby to tak bylo, myslím, že bychom neměli ani o čem psát. Bohužel, bez problémů se neobešel nikdo z nás. Všichni měli buď problém na „place“ nebo v kuchyni. V kuchyni to byly problémy, které se nedají započítat jako vážné například: pořezané prsty od krájení velkého množství zeleniny nebo puchýře z tlačících bot. Nanejvýš jak uvařit jakou polévku a co do ní dát. Ale na „place“ si nás vychutnávali. I přes naši snahu, pracovitost a ochotu jsme byli povýšeni na „líné šneky“. Všichni jsme se velmi snažili a pracovali, jak nejlépe jsme dovedli, ale i to jim bylo málo. Při večerním úklidu jídelny jsme většinou přípravu na ráno prodělávali sami a pak jen poslouchali, že máme nakřivo přístroje a hrníčky jiné než mají být. Ale na tyto řeči jsme si později zvykli a staly se pro nás „překousnutelné“.

Praxe nám ve smyslu gastronomie vůbec nic nedala. O učení nových věcí nebyla řeč, protože jejich praktické dovednosti a znalosti nedosahovaly ani naší úrovně (a to jsme teprve ve druhém ročníku) – když nepočítám funkci vrchního, který obsluhuje „kasírku“, tak bychom zbytek funkcí s přehledem zvládli i my, a možná s větším uspokojením hostů. Ale každopádně pro nás tato praxe znamenala zkušenosti z pracovišť velkých hotelových objektů. Vyzkoušeli jsme si práci jak v kuchyni tak i na „place“. Možná přívětivější chování stálých zaměstnanců by pro nás bylo zpříjemněním pobytu tam.

Jedna rada do života:

„Staňte se v průběhu praxe alespoň na chvíli „análními alpinisty“ a úspěch Vás nemine.“ ☺ Je dokázáno, že lidé pokorní a podlézaví jsou oblíbenci a s oblíbeností přichází i větší finanční odměna...

▪ Markéta Mužíčková

Lucka 17,
Zamiluje se
do Marka na
první pohled

Monika 17,
Kamarádka
Lucky, ale
časem se
zjistí, že je
falešná

Marek 18,
Hned jak uvidí
Lucku, tak se
mu zalíbí

Konečně prázdniny Konečně prázdniny

Poslední den před koncem školního roku se kamarádka Monika s Luckou rozhodnou si někam vyrazit, jdou na piknik. Kde potkají Nádherného kluka Marka, ten se však zakouká do Lucky...

Píše Monice, že si někam vyrazí

Holky jdou do parku a potkají pěkné kluky.

Jeden z nich si k nim přisedne a podívají si

Nakonec si Marek vezme číslo na Lucku

Ach jo, to je nuda, napíšu Monice

Holky jdou domů

Číslo telefonu

Co ti chtěl?

Lucka přijde ze sprchy a Monika se jí ptá na Mišu.

Je milej, třeba z toho něco

Monča je našťvaná a zkouší něco vymyslet, aby ho získala

Ten kluk by hezkej a určo se zakoukal zas do Luciny.

Lucka jde na rande a Monika se rozhodla jí sledovat.

Marek s Luckou jdou na romantickou procházku

Dáš mi číslo?

Jo, piš si.

Je mi to líto, ale já jsem si ho už vzala.

Tak ho poznám.

Dobrá, večer jsme si psali. Za chvíli máme rande.

Vždyť ho vůbec neznáš, třeba je to hajzl.

Políbí se na lavičce

V tom příběhne nějaká holka...

Lucce to začíná docházet

Lucka ale odchází...

Je krásný

Je moc fajn

Co tady děláš? Říkal jsi že máš trénink?!

Máš holku?

To není pravda, já tu holku vůbec neznám.

Myslela jsem, že je to ten pravý a on má holku..

Monika se mezitím raduje s neznámou holkou

Monika běží za Markem

Monika přesvědčuje Marka, ať na ní nemyslí, že má stejného kluka.

Večer si píše s Markem a přizná se k té holce.

Dík Niki, zvládl jsi to dobře.

Tak běž holka, je tvůj.

Ahoj, co ti je?

Ale nějaká holka přišla, nechce abych byl s Luckou.

Druhý den jde Lucka do města...

Před sebou vidí Moniku s tou neznámou holkou ze včera.

Zrovna Lucce volá Marek

Cože? No to snad ne, aby to tak Monika na mě

Ano?

A říká jí ať se podívá na svou kamarádku před hračky

Jsem blbá, že jsem jí věřila, promiň

Najednou jí někdo klepe na rameno

Miluju tě.

Monika to nahrála, protože mě chce

Promiň mi to.

KONEC

▪ Aneta Alterová, Andrea Marečková

"Čtvrtáci" nás opouštějí

Exkurze Kolín - Toyota, Peugeot, Citroen automobile

Je mlhavé brzké ráno a my vyrážíme na exkurzi do nově otevřené automobilky v Kolíně. Pan řidič jede, co to dá, ale nemá peníze na dálniční známku, a tak jedeme tou nejpomalejší cestou. Proto přijíždíme do Kolína pozdě. Cesta byla zajímavá všude voda, všude bahno, hlavně kolem Labe. Chvilí hledáme správnou cestu k fabrice, nakonec ji najdeme. Hned u vchodu si nás berou na starost chlapíci, kteří s námi stráví celou dobu pobytu. A zde se vyskytne další problém, který nás opět zdrží. Jeden nezbedný student se snaží propašovat dovnitř foťák.

Po delší diskuzi a pár telefonátech na vyšší místa se podaří foťák dostat dovnitř.

Nejdříve nám pustili krátký filmek, jelikož na dlouhý nebyl čas, a rychle pokračujeme v naší exkurzi. Za patami máme další skupiny. Tady v TPCA se dodržují přísná pravidla, vyfasujeme pěkné žluté helmy, brýle ochranné a pro naše uši sluchátka radiová. Do nich nám celou dobu pouštějí nahraný výklad z diskmana, jak jej nazýval pan průvodce.

Naskáčeme do vláčku a vyrážíme do víru výroby. Po všech stranách vidíme chlapíky, co na lince montují díly maličkatých automobilků. Oni mají velice efektivní japonskou linku, která pořád stojí, jelikož každý dělník má

v pravomoci zastavit ji, když je nějaký problém. My zjistili, že problémů mají celkem dost. Když dojedeme na konec, vracíme se zpátky tam, kde jsme začali, vystupujeme vrátky. Velmi nás mrzí, že prohlídka už končí. Byla krátká a vůbec nás neuspokojila. A přitom času zbylo dosti. Fotíme se v helmicích v promítací místnosti.

Páni se s námi loučí, dary dávají, reklamní. Fabrika to pěkně moderní, všude čisto, nikde prach, každý je tam kamarád však tvrdé pravidla tu platí, nonstop provoz je, platy mají vysoké, a podmínky náramné. Vevnitř zajímavé to je, pozorovat roboty

zábava je, všechno je to „zmáklý“, od zásobování po montáž. Auto to jsou pěkný, ale jejich velikost nebude uspokojovat většinu zákazníků a cena taktéž.

• Tomáš Votrubec

Exkurze do Krakova

V rámci odborného semináře z cestovního ruchu pořádala trojice žáků H4A ve složení Michal Folprecht, Kristýna Farkašová a Alena Procházková exkurzi do polského města Krakov. Od října roku 2005, kdy se losovaly podmínky maturitní zkoušky, se studenti pilně připravovali na jejich praktickou část zkoušky dospělosti. Původně s nimi měla být ještě Zuzana Novotná, ta ovšem předčasně přerušila studium. Těšíme se na tebe, holka, v příštím roce!

Žáci ze tříd A3, H3A, H4A a H4B se v úterý 4. dubna vydali směr Krakov. Garantem akce měla být Mgr. Dana Votrubcová, ale kvůli nemoci se nemohla zúčastnit. Zastoupila ji tedy naše milovaná, troufneme si říct, že naše nejmilovanější šéfredaktorka, Soňa Flégrová ☺. Oponentem akce byla Ing. Jaroslava Mikulová. Většina žáků se přihlásila

na exkurzi hlavně kvůli návštěvě koncentračního tábora v Osvětimi (prožité v jistém deliriu, jak si asi jistě všichni umíme představit). Kromě toho je ovšem ještě čekala prohlídka historického jádra Krakova, prohlídka hradu, zámku a katedrály Wawelu a v neposlední řadě též solné doly Wieliczka. Ti neúnavní měli navíc možnost se vyřádit v krakovském aquaparku.

De slovo pořadatelky exkurze se praktická maturita podařila (vždyť také dostali za jedna). (pozn. red.: Že by protekce či úplatek? ☺). Drobné výtky byly pouze na adresu ubytování a z úst některých členů exkurze na stravu, kteří ji připodobnili k podmínkám v tehdejší Osvětimi.

Zeptali jsme se Aleny Procházkové, s jakými komplikacemi se museli vypořádat během příprav: „Zuzka Novotná měla zajistit solné doly Wieliczka, ale do poslední chvíle nedala vůbec nic vědět...“ Vše se ale podařilo. Věříme, že k těmto komplikacím nedošlo záměrně. Zuzko, koukej se omluvit nebo si tě najdem!☺ Na závěr bychom chtěli pográtulovat všem, co měli alespoň malý podíl na exkurzi, a přejeme jim mnoho úspěchu při maturitě. Všichni ji zvládnete – NEJSTE PŘECE TRUBKY !!!

▪ Jakub Maruška, Josef Drázký

Exkurze do Západních Čech a Norimberka

Exkurze byla organizována pro druhé ročníky hotelové školy. Zájezd pro nás připravily maturantky Libuše Liliana Mrázková, Lucie Vilhanová a Šárka Vondráčková.

Je ráno, 05:30, 10. dubna a my se scházíme před školou, počasí je značně pochmurné, prší, ale mám to náladu nezkaží. Čekají nás totiž tři dny mimo školu. Už je čas odjezdu, nastupujeme do autobusu a vydáváme se směrem ku Praze. V autobuse je klid, většina lidí dospává brzké vstávání. V osm hodin mjíme naše hlavní město. Tam však cíl naší cesty není; my pokračujeme až do města piva, Plzně, kde máme navštívit nejstarší pivovar. Prohlídka je velmi zajímavá, akorát jí kazí déšť a zima.

Po projití celého objektu opět nasedáme do autobusu a pokračujeme do Mariánských lázní, kde navštívíme konkurenční hotelovou školu, a projdeme si lázeňskou kolonádu. V půl dvanácté již zastavujeme před hotelovou školou a musíme podotknout, že naše škola vypadá lépe. Ve škole máme připravené občerstvení a potom prohlídku školy. Všichni se shodujeme na tom, že naše škola je mnohem hezčí a modernější.

A už se zase nalodujeme do autobusu, aby nás mohl odvézt do centra Mariánských lázní. S podrobným výkladem projdeme celou lázeňskou kolonádu, cestu nám znepríjemňuje padající sníh. Poté

se vydáváme směrem na hrad Loket, kde máme objednanou prohlídku hradu. Výklad je velmi zajímavý, ale největší úspěch má expozice útrpného práva. Poté se po dlouhém dni konečně uchylujeme do místa našeho ubytování, a to do bungalovů patřících hotelu Ronak v blízkosti Chebu.

A je tu úterý 11. dubna a nás čeká celodenní výlet do německého města Norimberk, kde máme naplánovanou individuální prohlídku města a návštěvu muzea hraček. Muzeum hraček je velmi zajímavé, ale většina z nás se už těší na individuální program. Německé krámky a restaurace jsou lákavější než muzeum hraček. Na 16:00 je naplánován odjezd zpátky, nikdo se neztratí všichni dorazí včas, a tak nic nebrání návratu. V autobuse je podivuhodný klid, většina z nás je natolik zmožena celodenním chozením, že neodoláme možnosti tři

hodiny v autobuse prospat. Večer už nás čeká jenom večere a pak individuální program, kterého každý využije po svém.

A už je tu ráno 12. dubna. Všichni se musíme sbalit a připravit na zpáteční cestu. Dnes nás ještě čeká prohlídka Muzea Jana Bechera v Karlových Varech, poté prohlídka pětihvězdičkového hotelu Carlsbad Plaza. Prohlídka je poučná, jen nás zklamalo, že nám ani nedali ochutnat Becherovku. Poté se ve skupinách vydáváme na prohlídku hotelu. Hotel nás zaujme již zvenku a co teprve zevnitř. Hotelové interiéry jsou zařízeny nejdražším a velmi stylovým nábytkem. Hotel zaručuje pro hosty absolutní komfort. Ani se nám nechce hotel opustit, ale musíme, protože na prohlídku čekají další skupiny. My se vydáváme na procházku městem a následný oběd v hotelu Bílá růže. Odjezd je naplánovaný na 14:30, a tak čas do odjezdu vyplňujeme individuální prohlídkou města a nákupem suvenýrů. A už je tu čas odjezdu, čeká nás vcelku dlouhá cesta domů. Každý si cestu krátí jinak, někteří spí, jiní sledují film. Cesta ubíhá docela rychle a po šesté hodině nás již vítá Turnov.

Na exkurzi jsme se dozvěděli mnoho důležitých věcí. Místa, která jsme navštívili, jsou pro budoucí hoteliéry a pracovníky v cestovním ruchu velmi zajímavá.

• Beáta Klápšřová, Radka Šimůnková

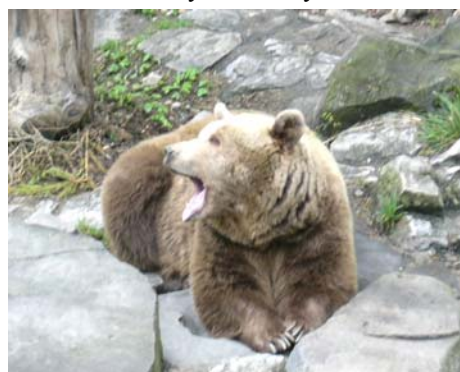
Exkurze Jižní Čechy

Tato exkurze probíhala 26.- 27. 4. 2006. Pořádala ji děvčata Zuzka Kolátorová a Lucka Šulcová z H4A. Za školní dozor a zároveň jako garant a oponent akce jeli paní Flégrová a pan Flégr. Prvním cílem bylo Husitské muzeum v Táboře, které se nachází v působivých prostorách pozdně gotické budovy tábořské radnice. V přízemí můžeme najít vstup do sítě podzemních chodeb, které představují zvlášť vyhledávanou tábořskou raritu. Poté následovala prohlídka zámku v Hluboké nad Vltavou, který patří bezpochyby k nejkrásnějším zámkům Čech. Stěny a stropy reprezentačních sálů v prvním patře zámku jsou obloženy ušlechtilým dřevem s neobyčejně bohatou truhlářskou a řezbářskou výzdobou. Původně královský hrad byl založen ve 13. století jako součást sítě pomezních panovnických opěrných bodů. Po společné prohlídce hradu zprostředkované milou průvodkyní mohli žáci využít několik desítek minut k individuální prohlídce. Většina studentů šla obdivovat krásy zámeckých zahrad.

K večeru byli ubytováni v kempu za Českým Krumlovem. Večer si sehnali studenti dřevo a opékali. Zpívalo se, jedlo se, bavilo se...

Ráno v 10 hodin na skupinu čekala v Českém Krumlově exkurze zámku. Poté následoval opět individuální program a kochání se krásami zahrad. Když si všichni vše prohlédli, šli do Muzea Tortury v Českém Krumlově. V tomto muzeu chodily skupinky studentů po tmě. Zde na ně čekaly různé nástrahy jako třeba upadnutí hlavy kostlivci a další vtipky. Když pak skupiny vyšly, téměř nikdo neměl chuť na jídlo, protože se však blížila doba oběda, zbylého času většina žáků využila k zahnání hladu. Poté se všichni odebrali na cestu zpět do Turnova. Návrat byl kolem 18:00.

Byly jsme zvědavé na pocity děvčat, která exkurzi pořádala, a tak jsme jim položili pár otázek:

Čeho jste se nejvíce obávaly?

No nejvíce asi prohlídka hradu v Českém Krumlově.

Byly nějaké problémy s účastníky zájezdu?

Ne vůbec, překvapili nás. Byli v pohodě, žádné komplikace nenastaly.

Měly jste nějaké problémy?

Všechno nám vycházelo, akorát jsme se trochu obávaly pozdních příjezdů, ale nakonec to vše bylo O.K.

Jak se koukáte zpětně na praktickou maturitu?

Hrozně jsme se bály, ale nakonec to nebylo tak těžké, jak jsme si myslely.

Takže říkáte, že se ostatní žáci, které praktická ještě čeká, nemají čeho bát?

Ani ne ☺.

Můžu se zeptat jakou známku jste byly ohodnoceny?

Samozřejmě.

Dostaly jsme za 2 ☺.

Tak to gratuluji! Už jste tento úspěch nějak oslavily?

Ano, bylo to fajn.

• Eva
Jedličková, Lea
Švecová